

О майко майко колко е студено
А нема никой майко да ме стопли
И азъ дочувамъ само глухи вопли
Въ сърцето ми ^{посмъртно} де-беже наранено.

О майко моя, тъмно е навсѣде
Наоколо сѣ всичкитѣ заспали
А кой ли майко слънце ще запади?
Навѣки ли ще тъмнина да бѣде?

Майко, майко, колко би ми леко
Нѣкой мойта мѣна да сподѣли,
Но нали сѣ всичкитѣ умрѣли
И за менъ сѣ толкова далечно.

ІЗ. ІХ София

52

